

VLAANDEREN, weekblad uitgegeven te Antwerpen, eerst door de Vlaamse Concentratie, daarna door de Vlaamse Volksbeweging. Verscheen van 7 februari 1953 tot 19 augustus '55.

Van 1949 tot begin '53 was Opstanding, het weekblad van W. Bouchery, de spreekbuis van de Vlaamse Concentratie. De leiders van de Concentratie hadden echter geen vat op het blad en liepen reeds in 1952 met de gedachte een eigen weekblad op te richten. Het werd Vlaanderen „hetwelk rechtstreeks aan onze controle is onderworpen”. Het blad vertolkte anti-repressieve en profederalistische thema's. De apartheidspolitiek na 1948 door D.F. Malan in Zuid-Afrika gevoerd, was voor het blad geen beletsel om deze geluk te wensen met „de verwezenlijkingen van onze Dietse stam- en strijdgenoten in de Unie”. Medewerkers waren F.A. Donckerwolcke, R. van der Paal, K. Dillen, P. van Rossum jr. e.a.

Door de oprichting van de Christelijke Vlaamse Volksunie en omwille van interne moeilijkheden werd de Vlaamse Concentratie op een zijspoor gerangeerd en verloor nagenoeg alle politiek contact met de Vlaams-nationalisten. Na de breuk tussen W. Bouchery en de Vlaamse Volksbeweging, die sinds juli 1953 in Opstanding (1949-'59) (z. aldaar) een spreekbuis gevonden had, nam de Volksbeweging op 8 januari 1955 de uitgave van Vlaanderen op zich. Als orgaan van de Vlaamse Volksbeweging wilde het blad „de strijd voor zelfregering van Vlaanderen in het kader van een tot federatieve staat omgevormd België” voortzetten.

HERMAN TODTS

DE VLAEMISCHE BELGEN

Dagblad voor Staatkunde, Koophandel en Letterkunde.

ABONNEMENTS-PRYS.
fr. 36
den. 18
den. 9
in Brussel, het vrachtgeld er
op 4
pakken en brieven vrachtyer
enden.

AENKONDIGINGEN.
De regel, 20 centimes.
De vertaling der francheise
kondigingen zal kosteloos
van kantoor van het dagblad ge
worden.
Het tydenskerf is: Hofst
N° 43, voorstad Scherbroek.

BRUSSEL, ZATURDAG

NUMMER 1.

23 NOVEMBER 1848

krachtadigheid en de aangroeiende geestdrift der
andische gevoelens heeft de noodzakelijkheid doen
ten van een vlaemsch orgaan in Brussel te bezitten,
een verdediger der vlaemsche Belgen en der vlaem-
beengen zou daerstaen en als de uitdrukking zou
worden van de Beweging, die zich alle dagen
en meer uitstrekt en versterkt. Maer hier doet zich
op, of een vlaemsch dagblad kan bestaen door
allem alle staatkundige gezindheden te houden en
slyk op de vlaemsche gevoelens te steunen om den
aren byval te winnen? Neen, om gelyk te blyven
inborsten de godsdienst onzer landgenooten, moet het
al de gemoeieren spreken en op het geloof steunen;
die heilzame strekking blyft het gedurig beneden
nending. Zoo denken wy, en zoo denken meest al de
vane verstanden, die zich met de toekomst van het
land bemoeijen.

is de overtuiging der waarheid, welke tot grond-
oet dienen van de *Vlaemsche Belgen*, waarvan heden
ste nummer verscheint. Dus, dat het dagblad zonder
docht den godsdienst zal voorstaen en niet liefde voor
ten der Vlamingen zal stryden, welke hun door de
ten en de grondwet zyn gegeven.

kan niet anders; al de poogingen die er gedaen
om het vlaemsch in zynen ouden luister te herstel-
len met het loffelyke inzigt geboren, om de nationali-
teit België te verheffen en by den vreemde die achting
soezemen, waarvan de zelfstandigheid onzes vader-
lich moet omringen, wil het tot de grootheid opklim-
mer toe ons onafhangelijke voorouders het in vroe-
dstippen hebben gebracht. Het blyft onbesproken,
in die poogingen met eenen gelukkigen uitslag
i bekroond worden, men ze moet verbinden met al
grondbeginsels welke naar hetzelfde doel streven. Het
renste dier grondbeginsels is de Godsdienst. Zonder
d voor denzelve, zonder getrouwheid aan het ge-
zeerde vaderen, wordt de nationaliteit een droom en
michelary, want de godsdienst der Vlamingen en de
er vlamingen zyn een elkander verknocht, gelyk het
en de mond die het uitstort. Wy hebben die over-
ing ons hart en niets zal ze doen wankelen.
anderen, indien wy een oog op de strekking wopen.

welke de vryzinnigen aan de gevoelens der natie willen
doen aennemen, dan ontdekken wy er weldra in, dat bui-
ten den stryd die zy den Godsdienst leveren, die strekking
niet dan schadelijk voor ons volksbestaen zyn kan. De
vryzinnigheid stelt ons land rechtstreeks aan den invloed van
Frankryk bloot, en die invloed, wy stooten hem terug uit alle
onze kracht. Het is eene groote waarheid, dat twee volke-
ren die van oorsprong, taal en neigingen verschillen, ook
door hunne zeden ongelijk zyn, en wy willen niet dat eene
vreemde geestverovering die zeden kome verzwakken en
ontaerden. Integendeel, wy zullen gedurig in de bruis staen
om al het edele en schoone dat op den vlaemschen bodem
is overig gebleven, te verdedigen en te behouden. Wy
zullen eenen dyk opgraven tegen de goddelooze wending,
welke de gedachten by onze zudelyke naburen hebben ge-
nomen, en aldus het onweder doen afdryven dat ons van
die zyde bedreigt; dit besluit legt ons natuerlyk den plicht
op, om al de aanvalen der vryzinnigen met eenen onver-
schrokken moed te bevechten en krachteloos te maken. Die
taek, wy hebben ze uit naam van alle onze weldenkende
medeburgers aangenomen, en de tyd zal doen zien of wy er
ons op eene waerdige wyze van gekweten hebben.

Ons dagblad heeft dierby nog een ander doel, dat iedereen
reeds zal begrepen hebben, die zich met de stoffelyke wel-
vaert van België lozig houdt; dit doel is eene yverige
bezorgdheid voor de belangen van den koophandel en van
de nyverheid. Het is bekend, dat die twee levensaders se-
dert weinige jaren ryk genoeg zyn geworden, om met ver-
trouwen eene aanstaende ontwikkeling te gemoet te zien in
de byzonderste takken, die het tydelijke welzyn van den
burger moeten verzekeren. De wetsop de beschermregten
is voor België de grond, waarop onze handelsbetrekkingen
zich voortaan vestigen, en het verdrag 't welk wy zoo ge-
lukkig en zoo spoedig met het Zollverein hebben aangegaan,
is een bewys dat ons land zich eene gesteltis bevindt om
voordeelen met voordeelen te kunnen wisselen, en de
vreemde mogelijkheden tot het sluiten van overeenkomsten
aan te moedigen die onzen toestand moeten opheffen.

Eene taek, welke wy met eene zekere voorliefde willen
vervullen, is het nauwkeurig onderzoek der middelen die
er moeten in het werk gesteld worden om aan het onder-
wys de vaderlandsehe rigting te geven in den zin, waarvan

hy hiervooren gesproken hebben; en hy hangt te veel van
doelmatige opvoeding der vlaemsche jeugd af, om ze
vurig te betrachten. Vooral vlaemsch en godsdie
mbet het onderwys zyn; ziet daer twee punten, die
nooit uit het oog zullen verliezen.

Nu nog een woordt over onze letterkundige medewerk
Wy zyn gemagtigd aan onze lezere eene ryke bron
uitgekozte en oorspronkelyke bydragen aan te bieden
hulp der talryke vrienden, die wy in den ruimen k
der vlaemsche schryvers hebben, is ons plegtig toegezeg
die verzekering geeft ons het recht te gelooven dat ons
blad als de trouwe spiegel zal kunnen aanzien worden
den gang en den bloei eener letterkunde, die bestemd i
den zaligsten invloed op de stemming der gedachten i
vlaemsche gewesten nit te oefenen, niet alleen door de
delyken scheidsmaer, dien zy tusschen hare eigene e
dige schoonheid en de ongebondene wending der zuide
letteren opregt, niet alleen door den zuiveren aerd d
in alle hare voortbrengselen doorstraelt, maer ook do
taelkundige toenadering welke zy ons tot het groote
sche huisgezuivbereid.

De vrye kunsten, die andere room van Vlaend
waarvan de luister zoo groot is, dat hy de andere land
zyne schaduw verdwynen doet, zullen ook eene merkw
dige plaets in ons dagblad vinden. Wy bevinden o
staet gesteld om onze lezere van de hoogte te houden v
wat er in dit vak der menschelyke kennisen wordt v
gebragt, en indien wy somtyds onze meening over h
ware grootheid zullen open leggen, dan zal zy in
ondersteund zyn door die mannen, op wier oordeel
gerust mag steunen.

Aen de persoon n, die op *Vlaemsch België* ingescl
hadden, zal het dagblad de *Vlaemsche Belgen*, zonder afbrek
zonden worden, voor zoo veel zy binnen de acht dagen kunne
tancie naar het kantoor van het nieuwe dagblad willen inzen

Alle andere persoon n, die van nu af een inschryving
Vlaemsche Belgen willen nemen, zullen het blad tot drie ma
kosteloos ontvangen.

De heeren opstellers of uitgevers die hun dagblad in wis
wllen zenden, worden aenzicht zeer nauwkeurig op het ad
zetten: Aen het dagblad de *Vlaemsche Belgen* te Brussel.

De oude Dichter.

Myne heeren,
dit de eer hier voor te zien vershynten de vermerde, de alombe-
teftregterende Emanuel-Polycarpus-Chrystosomus Rymelaers
end de allesbeyemde poet, om de buitengewone uitgebreidheid
kandigheden, die my niet alleen toelaten het samenstellen van alle
less- of minneliedjes, maer zelfs het maken van hetroerende graf-
ic, onnozele berdersangen, hoedvrande herzangen en grootsche
dichten. Doch vooral moet ik uit in dichtjes voor het nieuwjaar, voor
an van vaders en moeders, grootvaders en grootmoeders, en in het
en voor de festen van al de leden eener familie, en zelfs voor de ge-
eene familie bezeten. Die dichtjes maak ik om myne vrienden en
een plezier te doen, of enkel om hun plezier te doen, gy moogt my
in en zoo ik hun eene kleinigheid doe betalen voor elke lyn of elk
is het alleen om hen niet te verdoeren.

Myn leven lang heb ik verzen gemaakt:
'k durf niet alleen my dichteren noemen;
Maer ook myn stukken roemen;
Want door den grooten Vandel zelf
Werden zy niet gelakt.
Ofschoon de lni die met my leven
My niet en achten lyk 't behoort,
Eens wordt myn naam, by later neven,
Met erlucht toch geboord.
Moet ik soms honger lyden
Ik troost my in 't gedacht:
Er komen later tyden.....
Voor my..... by 't nazeslacht

de welinwendig en stierlyklyk myner uitdrukking hebt gy zek
ien zien dat ik een zoon ben van het vermaerde België, van dat
k, dat... betwylk... maer dat doet niets ter zake. Ik ben aldaer gebo-
kben er tier op. Een mensch is toch altyd tier van hier of daer ge-
bort. Ik begin al heel pyn de poly of de taal der Guden te spreken,

dat is van een zeker getal regelen achter elkander te zetten, samengesteld
uit een zeker getal syllaben, en op zekere klanken eindigende. 'k was nau-
welky vier jaren oud, dat ik reeds verzen maakte. Om meer verzen...
kustelyke verzen... en van allerley grootten. Dier waren er zelfs by van vier
en twintig syllaben. Ik ben zeker dat de vermaerde dichters van die force
niet waren.

Dan, het was toen een schrikkelijke tyd, voor de poeten wel te verstaen;
want het volk... ofschoon het juist wel die lieve vryheid niet had, welk het
nu brizt, het volk had noglans te zien. Nu, gy weet het mooglyk by onder-
vinding, mynheeren, het grauw vraagt gemenslyk niets meerder, en ik zou
durven wedden dat het veel liever zou hebben, zynen hulk vol te kunnen eten
onder een dwingeland, dan van honger te moeten sterven onder het beher
van die goddelijke dochter des hemels, die zoete, die schoone, edelgertige
vryheid. Maer het volk gy weet mynheeren, het is zoo dom als het groot is.
Het was dan, gelyk ik zeg, een droevige tyd voor de dichters. We
hadden toen voor meester of liever voor meesteres eene zekere Maria The-
reasia van Oostenryk, een wyf dat nog al kop had, maer daer hoegenaem
niets poetry in stak. Het volk was gelukkig, zult gy my zeggen, ja maar
is nu een geluk zonder verzen. En, daer hield de keizerin maer in het geheel
niet. Dat heeft my nogtans niet belet van by haer afsterven een graf
liedeken op haer leven en haer dood te maken, dat ge mischien met de
korsdagen al aan de deuren zult hebben hooren schreeuwen:

Ons keizerin is overleden
Ja, ons Maria-Theresia.....

Ik dacht dat haer zoon my daer voor het minst een pension, van een dou-
zend gulden of tien zou hebben voor gegeven, maar, niets! Zoo veel als hier
op myne hand..... Dus ziet ge wel wat ongelukkig tyden... Nu heeft ten
minsten een poet de hoop van in zynen ouden oop dat eenen opafcomen-
den zolder te wonen, en heel veel gebraden pataten te kunnen eten, als hy
cents en legen tyd heeft; maar desdys was zyn eenigste uitziat van een
gasthuis, gelyk men zegt, te beereeren; en ik verzeek u dat dit zo maer
al niet aerdig is, voor een redelyk schepsel; ik spreek by ondervinding...
Maer ook er waren toen ook volksverrichters, noch zjeren wegen, en wat
nog inger is, byna geen dagblinden; ook.....

De koets, ja zelfs de ploeg te trekken
Werd bloot 't rymen ver betracht,
De kunst die moest tot een verstreken,
Werd als een zottery g'bract,
Er was geen duit te winnen
Men loeg de dichters uit,
En voor de fraeiste zionen
Betaelde men..... geen duit.

Gelukkig kwam de groote francheise revolutie, gy weet wel die, v
jaar negentig, dien staet van zaken een weinig veranderde. Kort
te hadden ze hier zoo oft in dien aerd willen beginnen, zy hield t
den patriotiedyt of het patriotie hooren spreken, als de mensche
kanderen, *pruin, egypt* en veel andere leelye dingen op de straat
niet waer? — Welnu! dat was toen! Maar ze moesten het laten;
omdat we toen by geval eenen heelen natter zoon hadden, en dat
trouten veel liever in den hoek van huane schouw met een goed pa
ken en zoken aan, zaten te rooken. Gelukkig, gelyk ik zeg, Urgot t
fraeiste van al de *francheise revolutiones*. Dan kregen we hier mynheer C
mynheer Morat, dien goeden mynheer Robespierre, niet nog een
getal andere goede heeren van dezelfde klas, en die vrienden begoo
ondergang van de pierzy zoodanig met de *guillotine* liegen te houd
het een lust was om zien.

Oh! dat was eerst een kostelyke tyd voor de dichters. — Onderv
zo veel men maer wilde!... Onze kerken werden gelyk ver
weldsche praet, en tot de lieve eenenmyghed teruggebracht der
tyden. Van onze kladden maakte men dikke soes. — En in plaats va
den en zilveren minnetyden, bezorgde men ons een prachtig g
papieren duit dat veel gemakkeliker was om dragen.
Ongelukkiglyk, en althoew wy zekere een extra groote vryheid g
— en hoe anders geen stadje, geen dorp, geen vlek, waer een
vryheidshoer met een roode katpoot, minst pryke — niet was
die extra groote vryheid ik herlyfde lijet, was het des in 't g
toegelaten onze deukwre te zegen of te schrijven, om de aendicht
mond te stoppen hadden mynheer Robespierre en die andere